

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

29. september 2022*

»Appel – økonomisk og monetær politik – bankunion – forordning (EU) nr. 806/2014 – fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – Den Fælles Afviklingsfond – årlige bidrag – afvikling af et kreditinstitut – tilbagebetaling af betalte bidrag – pro rata temporis«

I sag C-202/21 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 30. marts 2021,

ABLV Bank AS, under likvidation, ved Rechtsanwalt O. Behrends,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved C.J. Flynn og J. Kerlin, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwältte S. Ianc, T. Klupsch, B. Meyring og S. Schelo,

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved A. Nijenhuis, A. Steiblyté og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, Domstolens vicepræsident, L. Bay Larsen (refererende dommer), og dommer A. Kumin,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: engelsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 28. april 2022,
afsagt følgende

Dom

- 1 ABLV Bank AS, under likvidation, har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 20. januar 2021, ABLV Bank mod SRB (T-758/18, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2021:28), hvorved Retten frifandt Kommissionen for ABLV Bank AS' søgsmål med påstand om annullation af afgørelsen truffet af Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) af 17. oktober 2018 om afslag på appellants anmodning om dels at genberegne dennes ex ante-bidrag for 2018 og tilbagebetale det for meget betalte beløb til appellanten, dels at tilbagebetale appellanten en del af sit ex ante-bidrag for 2015, som følge af Den Europæiske Centralbanks (ECB) inddragelse af appellants tilladelse (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

Forordning (EU) nr. 806/2014

- 2 Artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1), har følgende ordlyd:

»Denne forordning finder anvendelse på følgende enheder:

- a) kreditinstitutter, der er etableret i en deltagende medlemsstat
- b) moderselskaber, herunder finansielle holdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber, der er etableret i en af de deltagende medlemsstater, hvis de er underlagt ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag [...]
- c) investeringsselskaber og finansieringsinstitutter, der er etableret i en deltagende medlemsstat, hvis disse er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag med moderselskabet [...]

- 3 Denne forordnings artikel 5, stk. 1, fastsætter:

»Hvis Afviklingsinstansen i henhold til denne forordning udfører opgaver eller udøver beføjelser, som [...] skal varetages af den nationale afviklingsmyndighed, anses Afviklingsinstansen ved anvendelsen af denne forordning [...] for at være den relevante nationale afviklingsmyndighed eller, i tilfælde af afvikling af grænseoverskridende koncerner, den relevante koncernafviklingsmyndighed.«

- 4 Nævnte forordnings artikel 70, stk. 2 og 4, bestemmer:

»2. Hvert år beregner Afviklingsinstansen efter høring af ECB eller den kompetente nationale myndighed og i tæt samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder de individuelle bidrag

for at sikre, at de bidrag, der skal betales af alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, ikke overstiger 12,5% af målniveauet.

[...]

4. De behørigt modtagne bidrag fra hver enhed, jf. artikel 2, tilbagebetales ikke til disse enheder.«

Delegeret forordning 2015/63

- 5 Syvende betragtning til Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44), som ændret ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1434 af 14. december 2015 (EUT 2016, L 233, s. 1) (herefter »delegeret forordning 2015/63«), har følgende ordlyd:

»I henhold til artikel 5, stk. 1, i [forordning nr. 806/2014] anses [Afviklingsinstansen] [...] ved anvendelsen af nævnte forordning [...] for at være den relevante nationale afviklingsmyndighed, hvis den udfører opgaver eller udøver beføjelser, som [...] skal udføres eller varetages af den nationale afviklingsmyndighed. Ved artikel 70, stk. 7, i [forordning nr. 806/2014] tillægges Afviklingsinstansen beføjelse til at beregne institutternes bidrag til Den Fælles Afviklingsfond, [...] og derfor bør begrebet afviklingsmyndighed i nærværende forordning også omfatte Afviklingsinstansen.«

- 6 Den delegerede forordnings artikel 3, nr. 5), er affattet således:

»[...] I denne forordning forstås [...] ved:

[...]

5) »årligt bidrag«: det [...] beløb, som er opkrævet af den nationale afviklingsmyndighed med henblik på den nationale finansieringsordning i løbet af bidragsperioden hos hvert af [institutterne]«

- 7 Den nævnte delegerede forordnings artikel 12 fastsætter:

»1. Hvis et institut er et nyligt tilsynsbelagt institut for kun en del af bidragsperioden, fastsættes det delvise bidrag ved at anvende den metodologi, der er anført i afdeling 3, på dets årlige bidrag beregnet under den efterfølgende bidragsperiode ved hensyntagen til det antal fulde måneder af bidragsperioden, for hvilke instituttet er tilsynsbelagt.

2. En ændring af institutters, herunder små institutters, status i løbet af bidragsperioden har ingen konsekvenser for det årlige bidrag, der skal betales i det pågældende år.«

- 8 Den delegerede forordnings artikel 17, stk. 3 og 4, bestemmer:

»3. Hvis de oplysninger, som institutterne har indgivet til afviklingsmyndigheden, er omfattet af tilpasninger eller revisioner, justerer afviklingsmyndigheden det årlige bidrag i overensstemmelse med de ajourførte oplysninger efter beregning af det pågældende instituts årlige bidrag for den følgende bidragsperiode.

4. Forskelle mellem det årlige bidrag, der er beregnet og betalt på grundlag af de oplysninger, som er omfattet af tilpasninger eller revisioner, og det årlige bidrag, som skulle have været betalt som følge af justeringen af det årlige bidrag, indregnes i det årlige bidragsbeløb, der er skyldigt for den følgende bidragsperiode. Justeringen foretages ved at nedsætte eller hæve bidragene for den følgende bidragsperiode.«

Gennemførelsesforordning (EU) 2015/81

9 Artikel 7, stk. 3, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19. december 2014 om ensartede betingelser for anvendelse af forordning nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (EUT 2015, L 15, s. 1) præciserer:

»De uigenkaldelige betalingsforpligtelser for institutter, der ikke længere falder ind under anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 806/2014, annulleres, og sikkerhedsstillelse, der dækker disse forpligtelser, tilbagebetales.«

10 Denne gennemførelsesforordnings artikel 8, stk. 2, er affattet således:

»I den indledende periode tager Afviklingsinstansen, når den beregner hvert instituts individuelle bidrag, hensyn til de bidrag, der er opkrævet af de deltagende medlemsstater i overensstemmelse med artikel 103 og 104 i [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2014/59/EU [af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190), og som er overført til Afviklingsfonden [...] ved at fratække dem i det beløb, som hvert institut skal betale.«

Delegeret forordning (EU) 2017/2361

11 Artikel 7, stk. 2, 4 og 5, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/2361 af 14. september 2017 om den endelige ordning for bidrag til Den Fælles Afviklingsinstans' administrative udgifter (EUT 2017, L 337, s. 6) bestemmer:

»2. Hvis status for en enhed eller en koncern skifter mellem de kategorier, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i løbet af et regnskabsår, beregnes dens individuelle årlige bidrag for det pågældende regnskabsår ud fra det antal måneder, hvor enheden eller en koncern faldt ind under den pågældende kategori på den sidste dag i måneden.

[...]

4. Hvis en ændring som omhandlet i stk. 1 og 2 er blevet indberettet af ECB, [...] genberegner Afviklingsinstansen kun den pågældende enheds eller koncerns individuelle årlige bidrag for de pågældende regnskabsår. [...]

5. Hvis det beløb, der er betalt i individuelt årligt bidrag, er højere end det beløb, som genberegnes i overensstemmelse med stk. 4, tilbagebetaler Afviklingsinstansen den pågældende enhed eller koncern forskellen. Hvis det beløb, der er betalt i individuelt årligt bidrag, er lavere end det beløb, som genberegnes i overensstemmelse med stk. 4, betaler den pågældende enhed

eller koncern forskellen til Afviklingsinstansen. Med henblik på tilbagebetaling eller opkrævning af et skyldigt beløb i henhold til dette stykke nedsætter eller forhøjer Afviklingsinstansen den pågældende enheds eller koncerns individuelle årlige bidrag i det regnskabsår, som følger efter genberegningen i henhold til stk. 4.«

Sagens baggrund

- 12 ABLV Bank var et lettisk kreditinstitut, som var underlagt ECB's tilsyn inden for rammerne af Den Fælles Tilsynsmekanisme (SSM).
- 13 I december 2015 modtog ABLV Bank en opkrævningsmeddelelse fra Finanšu un kapitāla tirgus komisija (finans- og kapitalmarkedskommissionen, Letland) med angivelse af det skyldige beløb for kreditinstitutets ex ante-bidrag for 2015. Dette bidrag, som appellanten betalte, blev overført til Den Fælles Afviklingsfond (Afviklingsfonden).
- 14 Den 23. februar 2018 konkluderede ECB, at appellanten måtte anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende. Samme dag fandt Afviklingsinstansen i sin afgørelse SRB/EES/2018/09, at en afviklingsforanstaltning over for appellanten ikke var nødvendig i almenhedens interesse.
- 15 Den 26. februar 2018 indledte ABLV Banks aktionærer en sag, for at appellanten kunne få mulighed for selv at afslutte sin egen likvidation, og indgav ansøgning om godkendelse samt en plan for frivillig likvidation til finans- og kapitalmarkedskommissionen.
- 16 Ved afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 af 12. april 2018 om beregning af ex ante-bidrag for 2018 godkendte Afviklingsinstansen ex ante-bidragene for 2018. Ved skrivelse af 27. april 2018 underrettede finans- og kapitalmarkedskommissionen ABLV Bank om, at Afviklingsinstansen havde vedtaget denne afgørelse, og oplyste ABLV Bank om det beløb, der skulle betales i forbindelse med dens ex ante-bidrag for 2018. Appellanten betalte dette beløb den 3. juli 2018.
- 17 Den 11. juli 2018 vedtog ECB efter et forslag fra finans- og kapitalmarkedskommissionen en afgørelse om tilbagekaldelse af appellants tilladelse.
- 18 Ved skrivelse af 17. september 2018 anmodede appellanten Afviklingsinstansen om tilbagebetaling af en del af det for 2015 betalte bidrag, en ny beregning af det ex ante-bidrag, som appellanten skulle betale for 2018, og tilbagebetaling af det beløb, der var betalt for meget i denne forbindelse.
- 19 Ved den omtvistede afgørelse afslog Afviklingsinstansen denne anmodning. Afviklingsinstansen fandt på grundlag af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, at ingen bestemmelser i disse to forordninger fastsatte, at det kunne foretages en ny beregning af appellants ex ante-bidrag for 2018, eller at en del af dette skulle tilbagebetales. Afviklingsinstansen anførte navnlig, at ECB's tilbagekaldelse af tilladelsen til et kreditinstitut udgjorde en ændring af status som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Afviklingsinstansen fandt desuden, at de enheder, der havde betalt ex ante-bidrag for 2015, og hvis tilladelse efterfølgende var blevet inddraget, ikke havde ret til tilbagebetaling af disse ex ante-bidrag, ligesom de heller ikke havde ret til tilbagebetaling af ethvert andet behørigt betalt ex ante-bidrag i henhold til artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. december 2018 anlagde ABLV Bank sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.
- 21 Til støtte for sit søgsmål fremsatte ABLV Bank ti anbringender. Med de tre første anbringender gjorde ABLV Bank i det væsentlige gældende, at Afviklingsinstansen ikke har taget behørigt hensyn til ex ante-bidragenes karakter af pro rata temporis. Det fjerde og det femte anbringende vedrørte en fejlagtig fortolkning af dels artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, dels artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63. Det sjette, syvende, ottende, niende og tiende anbringende vedrørte en tilsidesættelse af henholdsvis retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af berettigede forventninger, af proportionalitetsprincippet, af grundsætningen om, at ingen kan påberåbe sig sin egen fejl (nemo auditor propriam turpitudinem allegans, herefter »grundsætningen nemo auditor«), af forbuddet mod at handle selvmodsigende samt af ejendomsretten og friheden til at oprette og drive egen virksomhed.
- 22 Ved afgørelse af 30. april 2019 fik Europa-Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Afviklingsinstansens påstande.
- 23 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen i sagen anlagt af ABLV Bank.
- 24 Efter at have fastslået, at søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, behandlede Retten i den appellerede doms præmis 52-129 de fem første anbringender samlet.
- 25 Efter denne behandling fastslog Retten i den appellerede doms præmis 130, at Afviklingsinstansen ikke havde begået en retlig fejl ved at fastslå, at ECB's inddragelse af et instituts tilladelse i løbet af bidragsperioden ikke var en omstændighed, som gav dette institut ret til en ny pro rata temporis-beregning af sit ex ante-bidrag for denne periode, og ved følgelig at bestemme ikke at tilbagebetale ABLV Bank en del af det beløb, som denne havde betalt i ex ante-bidrag for 2018. Retten fastslog ligeledes, at Afviklingsinstansen ikke havde begået en retlig fejl ved at fastslå, at ECB's inddragelse af et instituts tilladelse i den indledende periode i henhold til forordning nr. 806/2014 ikke var en omstændighed, som gav dette institut ret til tilbagebetaling af den resterende saldo af sit ex ante-bidrag for 2015.
- 26 Retten forkastede følgelig i den appellerede doms præmis 131 ABLV Banks fem første anbringender.
- 27 I den appellerede doms præmis 132-180 undersøgte og forkastede Retten ABLV Banks sjette til tiende anbringende.

Parternes påstande

- 28 Ved sit appelskrift har ABLV Bank nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Den omtvistede afgørelse annulleres.
 - Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved begge instanser.

– I det tilfælde, at Domstolen ikke er i stand til at træffe afgørelse i sagen i første instans, hjemvises sagen til Retten.

29 Afviklingsinstansen og Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- ABLV Bank tilpligtes at betale sagsomkostninger.

Om appellen

30 ABLV Bank har til støtte for sin appel fremsat tretten anbringender, der for det første vedrører en fejlagtig fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, for det andet en fejlagtig fortolkning af artikel 12 i delegeret forordning 2015/63, for det tredje en fejlagtig fortolkning af artikel 7 i delegeret forordning 2017/2361, for det fjerde en fejlagtig fortolkning og anvendelse af begrebet »uberettiget berigelse«, for det femte en manglende stillingtagen til en ulovlighedsindsigelse, for det sjette fejl begået i forbindelse med hensyntagen til Afviklingsinstansens afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03, for det syvende en fejlagtig fortolkning af artikel 17 i delegeret forordning 2015/63, for det ottende fejl vedrørende ordningen for uigenkaldelige betalingsforpligtelser, for det niende retlige fejl og undladelse af at træffe afgørelse vedrørende ex ante-bidragene for 2015, for det tiende retlige fejl ved forkastelsen af det sjette anbringende, der blev fremsat i første instans, for det ellefte retlige fejl ved forkastelsen af det syvende anbringende, der blev fremsat i første instans, for det tolvte retlige fejl ved forkastelsen af det ottende og niende anbringende, der blev fremsat i første instans, og for det trettende fejl for så vidt angår den omtvistede afgørelses tilstrækkeligt begrundede karakter.

31 Afviklingsinstansen og Kommissionen har gjort gældende, at disse anbringender skal afvises.

Om formaliteten

Parternes argumenter

32 Afviklingsinstansen har anført, at det første, det fjerde, det femte og det ottende anbringende skal afvises, for så vidt som de ikke identificerer de præmisser i den appellerede dom, som de vedrører.

33 Kommissionen har gjort gældende, at flere anbringender, navnlig det første, det tredje, det syvende og det ottende anbringende, ikke vedrører nogen specifik præmis i den appellerede dom.

Domstolens bemærkninger

34 Det skal indledningsvis bemærkes, at det følger af artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol samt artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169 i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (dom af 13.1.2022, Dragnea mod Kommissionen, C-351/20 P, EU:C:2022:8, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

- 35 En appel opfylder således ikke disse krav og skal afvises fra realitetsbehandling, hvis den savner en sammenhængende struktur, begrænser sig til generelle påstande og ikke indeholder præcise angivelser af de præmisser i den appellerede dom, der eventuelt måtte være behæftede med en retlig fejl (jf. i denne retning dom af 10.7.2014, Telefónica og Telefónica de España mod Kommissionen, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 I det foreliggende tilfælde skal det ganske vist fastslås, at de appelanbringender, der er omfattet af Afviklingsinstansen og Kommissionens afvisningspåstand, ikke indeholder en systematisk angivelse af de præmisser i den appellerede dom, som de vedrører.
- 37 Disse anbringender er imidlertid fremsat i overensstemmelse med den appellerede doms opbygning, således som det i øvrigt udtrykkeligt præciseres i appellens indledning.
- 38 Af denne grund gør oplysningerne i appellen det muligt let at identificere de præmisser i den appellerede dom, som hvert af anbringenderne vedrører, idet de argumenter, som Afviklingsinstansen og Kommissionen har fremført som forsvar herimod, i øvrigt bekræfter, at de har været i stand til at identificere disse præmisser.
- 39 Påstanden om afvisning grundet manglende præcision af det første, det tredje, det fjerde, det femte, det syvende og det ottende anbringende skal derfor forkastes.

Om realiteten

Om det første anbringende vedrørende en fejlagtig fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014

– Parternes argumenter

- 40 ABLV Bank har med sit første anbringende gjort gældende, at Rettens fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 er fejlagtig, for så vidt som denne bestemmelse blot indebærer, at ex ante-bidragene ikke udgør tilbagebetalingspligtige indskud.
- 41 For det første fraveg Retten den almindelige betydning af udtrykket »skyldigt« og teorien om uberettiget berigelse ved at anse ethvert beløb, der oprindeligt var behørigt betalt, for »skyldigt«, selv om det senere viste sig ikke at skulle betales for den relevante periode.
- 42 Desuden er rækkevidden af den negation, der fremgår af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, ikke så klar, som Retten har fastslået. Rækkevidden af denne negation afhænger af dens genstand, dvs. et indskud, der skal tilbagebetales, eller en senere revision af de skyldige beløb. Den manglende angivelse i denne bestemmelse af muligheden for at tilpasse ex ante-bidragene i tilfælde af fortabelse af det pågældende instituts tilladelse er heller ikke afgørende, henset til bestemmelsens udetaljerede karakter.
- 43 For det andet har ABLV Bank anført, at den fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, der blev anlagt i den appellerede dom, er uforenelig med andre EU-retlige elementer.

- 44 Denne fortolkning modsiges af artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 og af artikel 17 i delegeret forordning 2015/63, som begge fastsætter mulighed for tilbagebetaling af ex ante-bidrag.
- 45 Den nævnte fortolkning er ligeledes uforenelig med artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, eftersom det ville være ulogisk, hvis denne bestemmelse definerede visse ændringer som irrelevante for en senere fastlæggelse af en gæld, såfremt en sådan fastsættelse under alle omstændigheder er udelukket.
- 46 Rettens fortolkning er heller ikke i overensstemmelse med Domstolens ræsonnement i dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Dette ræsonnement, der vedrører den manglende relevans af ændringen af en virksomheds status i løbet af en bidragsperiode til Afviklingsfonden, er således ikke støttet på artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, men på artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63.
- 47 For det tredje foretog Retten en urigtig vurdering af ex ante-bidragenes art, idet den fastslog, at de ikke udgør individuelle bidrag, der fastsættes på grundlag af de risici, der er forbundet med et bestemt institut, og som vedrører bestemte perioder, ligesom forsikringspræmier. Retten tog navnlig ikke hensyn til den omstændighed, at de individuelle bidrag fastsættes på grundlag af risici og muligheden for at opkræve nye bidrag efter den oprindelige periode, som er fastsat i forordning nr. 806/2014. Desuden er den omstændighed, at ex ante-bidragene fordeles over tid og ikke automatisk er forbundet med en modydelse, ikke relevant, eftersom der er tale om fælles kendetegn for alle forsikringsordninger.
- 48 For det fjerde er den tilbagebetaling, som ABLV Bank har anmodet om, under alle omstændigheder lige så mulig i en sammenhæng, der er sammenlignelig med skatteretlig sammenhæng, uden at det fastsatte mål om at nå et målniveau for reserverne er tilstrækkeligt til at udelukke en mulig tilbagebetaling.
- 49 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det første anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 50 Artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 bestemmer, at behørigt modtagne ex ante-bidrag fra institutterne ikke tilbagebetales til disse institutter.
- 51 I den appellerede doms præmis 66 og 67 fremhævede Retten indledningsvis, at ordlyden af denne bestemmelse utvetydigt indebar, at et behørigt betalt bidrag ikke kan tilbagebetales.
- 52 Retten henviste dernæst i den appellerede doms præmis 68-73 til den sammenhæng, hvori den nævnte bestemmelse indgår. Retten bemærkede bl.a., at det følger af EU-lovgivningen, at ex ante-bidragene ikke relaterer sig til et bestemt år, og at de ikke sikrer nogen form for modydelse, idet disse elementer adskiller disse bidrag fra forsikringspræmier, som skal tilbagebetales i tilfælde af ændringer i situationen i løbet af året.
- 53 Endelig bemærkede Retten i samme doms præmis 74 og 75, at en hensyntagen til udviklingen i de pågældende institutters retlige eller finansielle situation i løbet af regnskabsåret ville være i strid med gennemførelsen af det mål, der forfølges med forordning nr. 806/2014 og delegeret

forordning 2015/63, nemlig at sikre, at de disponible finansielle midler fra Afviklingsfonden efter en indledende periode på otte år udgør mindst 1% af de indskud, der dækkes af alle kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse, i alle de deltagende medlemsstater.

- 54 Det skal i denne forbindelse for det første fremhæves, at Retten i den appellerede doms præmis 67 med rette fastslog, at det følger af den klare ordlyd af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, at EU-lovgiver har haft til hensigt generelt at udelukke tilbagebetaling af ex ante-bidrag, der er modtaget på behørig vis.
- 55 Eftersom ABLV Bank har gjort gældende, at Retten i den appellerede dom har anlagt en fortolkning, der afviger fra den sædvanlige betydning af udtrykket »skyldig«, skal det desuden bemærkes, at den nævnte bestemmelse ikke henviser til »skyldige bidrag«, men til »behørigt modtagne bidrag«, idet det således er anført, at reglen om ikke-tilbagebetaling, som er fastsat heri, finder anvendelse på ex ante-bidrag, der er blevet lovligt opkrævet på tidspunktet for deres betaling.
- 56 Selv om ABLV Bank påberåbt sig den udetaljerede karakter af samme bestemmelse med henblik på at forkaste relevansen af den konstatering, der er foretaget i den appellerede doms præmis 67, hvorefter der ikke deri nævnes nogen mulighed for efterfølgende at justere ex ante-bidragene, uden dog at bestride indholdet heraf, må det i øvrigt konstateres, at denne formulering afspejler EU-lovgivers valg om at fastsætte en regel uden undtagelse.
- 57 For det andet kan ABLV Banks argumentation, hvorefter Rettens fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 modsiger andre bestemmelser i den afledte ret, ikke tiltrædes.
- 58 Indledningsvist bemærkes således, at artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 begrænser sig til at fastsætte visse regler, der finder anvendelse på uigenkaldelige betalingsforpligtelser, der er afgivet af et institut, og som har særlige kendetegn, der har foranlediget EU-lovgiver til, som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 111, at indføre en særlig ordning for disse forpligtelser.
- 59 Dernæst bemærkes, at selv om artikel 17, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63 ganske vist fastsætter, at der skal tages hensyn til den eventuelle forskel mellem et ex ante-bidrag, der er blevet betalt på grundlag af de oplysninger, som er omfattet af tilpasninger eller revisioner, og det ex ante-bidrag, der skulle have været betalt, følger det af disse bestemmelser, at denne hensyntagen ikke skal foretages i form af en tilbagebetaling som den, ABLV Bank har anmodet Afviklingsinstansen om i det foreliggende tilfælde, men inden for rammerne af beregningen af ex ante-bidraget for den følgende periode.
- 60 Endelig og i modsætning til, hvad appellanten har gjort gældende, kan den fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, der er anlagt i den appellerede doms præmis 66-75, ikke anses for at gøre artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 nytteløs.
- 61 For det første, og som generaladvokaten har anført i punkt 72 i forslaget til afgørelse, har artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 navnlig til formål at undgå enhver usikkerhed med hensyn til rækkevidden af denne delegerede forordnings artikel 12, stk. 1, for så vidt som denne fastsætter en undtagelse til princippet om, at ex ante-bidragene beregnes på grundlag af de oplysninger, der forelå den 31. december i året forud for bidragsperioden.

- 62 For det andet har artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 et andet materielt anvendelsesområde. Mens den første af disse bestemmelser kun vedrører bidrag til Afviklingsfonden, omhandler den anden i henhold til artikel 3, nr. 5), i delegeret forordning 2015/63 de bidrag, som er opkrævet af den nationale afviklingsmyndighed med henblik på den nationale finansieringsordning, hvilket begreb i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 806/2014 skal forstås således, at det ligeledes omfatter Afviklingsinstansen, således som det fremgår af syvende betragtning til denne delegerede forordning.
- 63 I denne sammenhæng kan den omstændighed, at Domstolen i dom af 14. november 2019, *State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967)*, som vedrørte beregningen af et bidrag til en national afviklingsfond, begrænsede sig til at fortolke artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, som var den eneste bestemmelse, som Domstolen i øvrigt var blevet adspurgt om at tage stilling til, ikke indebære, at den implicit forkastede den fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, der er blevet anlagt i den appellerede dom.
- 64 For det tredje kan den af ABLV Bank påberåbte analogi mellem ex ante-bidragene og forsikringspræmierne under alle omstændigheder ikke pålægge Afviklingsinstansen at erstatte den klare ordlyd af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 med en modstridende regel med den begrundelse, at denne regel ifølge appellantens er sædvanlig på forsikringsområdet.
- 65 Følgelig skal de af ABLV Banks argumenter, der tilsigter at godtgøre, at Retten, henset til de forhold, der er anført i den appellerede doms præmis 68-72, ikke i den appellerede doms præmis 73 kunne forkaste ligheden mellem ex ante-bidragenes kendetegn og kendetegnene for forsikringspræmier, forkastes som irrelevante.
- 66 For det fjerde kan ABLV Banks argumentation rettet mod den appellerede doms præmis 74 og 75, hvorefter det ville have været muligt at nå målet om at skaffe Afviklingsfonden tilstrækkelige finansielle midler efter en indledende periode på otte år, samtidig med at der foretages en tilbagebetaling af ex ante-bidrag, når et institut falder uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 806/2014, heller ikke rejse tvivl om den fortolkning af denne forordnings artikel 70, stk. 4, der er anlagt i den appellerede doms præmis 76.
- 67 Den omstændighed, at EU-lovgiver ligeledes kunne have nået de i den appellerede doms præmis 74 nævnte mål ved at tillade sådanne tilbagebetalinger – såfremt dette må anses for godtgjort – gør det således ikke muligt at tilsidesætte lovgivers valg angående de midler, der findes mest hensigtsmæssige for at forfølge dette mål, valg, som er udtrykt ved den nævnte bestemmelses klare ordlyd (jf. analogt dom af 17.3.2011, *Brussels Hoofdstedelijk Gewest m.fl., C-275/09, EU:C:2011:154, præmis 29*).
- 68 Henset til samtlige disse forhold skal det første anbringende forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet.

Om det andet anbringende vedrørende en fejlagtig fortolkning af artikel 12 i delegeret forordning 2015/63

– Parternes argumenter

- 69 Med det andet anbringende har ABLV Bank anført, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at fortabelsen af et kreditinstituts tilladelse skal anses for en »ændring af status« som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63.
- 70 Denne fortolkning er uforenelig med den fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, der er anlagt i den appellerede dom. Hvis enhver tilbagebetaling var udelukket i henhold til denne bestemmelse, ville det nemlig være unødvendigt i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 at have udelukket muligheden for at foretage en sådan tilbagebetaling i tilfælde af ændring af status.
- 71 Desuden vedrører sidstnævnte bestemmelse kun størrelsen af ex ante-bidraget og ikke selve princippet om betaling af et sådant bidrag. Denne fortolkning følger klart af den tyske sprogversion af den nævnte bestemmelse og er forenelig med de øvrige sprogversioner heraf. Før Domstolen fastslog, at en grænseoverskridende fusion skulle anses for at udgøre en »ændring af status« som omhandlet i artikel 12 i delegeret forordning 2015/63, støttede den sig i præmis 47 i dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), i øvrigt på den omstændighed, at det pågældende forretningssted efter en sådan transaktion fortsat var omfattet af Den Fælles Afviklingsmekanisme (SRM).
- 72 Afviklingsinstansen og Kommissionen har gjort gældende, at det andet anbringende er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 73 Artikel 12, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 fastsætter en særlig metodologi til beregning af ex ante-bidraget, som skal anvendes, når et institut er nyligt tilsynsbelagt for kun en del af bidragsperioden.
- 74 Denne delegerede forordnings artikel 12, stk. 2, bestemmer, at en ændring af institutters, herunder små institutters, status i løbet af bidragsperioden ikke har konsekvenser for det årlige bidrag, der skal betales i det pågældende år.
- 75 Efter i den appellerede doms præmis 77 at have redegjort for disse bestemmelsers ordlyd nævnte Retten i denne doms præmis 80-83 en stor del af præmis 35-48 i dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). På dette grundlag fandt Retten i den appellerede doms præmis 84 og 87, at ECB's tilbagekaldelse af et kreditinstituts tilladelse af de samme grunde som dem, Domstolen lagde til grund i dom af 14. november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), skal anses for en sådan ændring af status, selv om denne tilbagetrækning indebærer, at det pågældende institut ikke længere er omfattet af SRM.
- 76 I denne henseende bemærkes, at Domstolen har fastslået, at udtrykket »ændring af status« i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 kan omfatte enhver form for ændring af et instituts retlige eller faktiske situation på en sådan måde, at dette kan have indflydelse på anvendelsen af denne bestemmelse (dom af 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 35).

- 77 Den sammenhæng, hvori denne bestemmelse indgår, indebærer desuden, at en transaktion, som udgør en ændring af status som omhandlet i nævnte bestemmelse, i princippet ikke omfattes af den pro rata temporis bidragsberegning som er fastsat i artikel 12, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63, for så vidt som denne bestemmelse fortolkes indskrænkende (jf. i denne retning dom af 14.11.2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 39 og 40).
- 78 Domstolen har endvidere præciseret, at hvis afviklingsmyndighederne skal tage hensyn til ændringer i institutternes retlige eller finansielle stilling i løbet af hele regnskabsåret, kan de vanskeligt foretage en pålidelig beregning af de almindelige bidrag, der forfalder i det efterfølgende år, og følgelig forfølge målet om senest pr. 31. december 2024 at nå mindst 1% af de dækkede indskud i alle de institutter, der er meddelt tilladelse på en medlemsstats område (jf. i denne retning dom af 14.11.2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 43).
- 79 Domstolen har af disse elementer udledt, at begrebet »ændring af status« i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 skal forstås bredt som omfattende bl.a. en grænseoverskridende fusion ved overtagelse, der har fundet sted i løbet af bidragsperioden (dom af 14.11.2019, *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, præmis 44).
- 80 Eftersom de betragtninger vedrørende ordlyden af, den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og formålet med artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, der er nævnt i denne doms præmis 76-78, er relevante for så vidt angår fortabelsen af et kreditinstituts tilladelse i løbet af et givet år, fastslog Retten med rette i den appellerede doms præmis 84, at disse betragtninger begrundede, at en sådan fortabelse af tilladelse kvalificeres som en »ændring af status« som omhandlet i denne bestemmelse.
- 81 Det var ligeledes uden at begå en retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 87 forkastede ABLV Banks argument om, at begrebet »ændring af status« som omhandlet i den nævnte bestemmelse ikke omfatter ændringer, der fører til, at et institut fremover ikke længere vil være omfattet af SRM.
- 82 Det skal nemlig bemærkes, at ordlyden af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 ikke sondrer mellem institutternes ændrede status, alt efter om de fører til, at det pågældende institut ikke længere er omfattet af SRM eller ej.
- 83 Den omstændighed, som ABLV Bank har påberåbt sig, at den tyske version af denne bestemmelse udelukkende henviser til størrelsen af ex ante-bidraget, er i denne forbindelse uden betydning.
- 84 Under disse omstændigheder kan betragtningerne i præmis 47 i dom af 14. november 2019, *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), der, som det fremgår af denne doms præmis 45, alene tilsigter at bekræfte den brede fortolkning af begrebet »ændring af status« som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, hvis rigtighed allerede var fastslået i nævnte doms præmis 44, ikke forstås således, at Domstolen har villet begrænse rækkevidden af denne brede fortolkning til kun at omfatte ændringer af situationen for et institut, der ikke medfører, at dette institut ikke længere omfattes af SRM.
- 85 I øvrigt skal ABLV Banks argument om, at de fortolkninger af artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 og artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, der er lagt til grund i den appellerede dom, er selvmodsigende, forkastes af de grunde, der er anført i denne doms præmis 61-63.

86 På baggrund af det ovenstående skal det andet anbringende forkastes som ugrundet.

Om det tredje anbringende vedrørende en fejlagtig fortolkning af artikel 7 i delegeret forordning 2017/2361

– Parternes argumenter

87 Med sit tredje anbringende har ABLV Bank for det første gjort gældende, at Retten med urette pålagde appellanten at godtgøre en forbindelse mellem artikel 7 i delegeret forordning 2017/2361 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, idet den støttede sig på den fejlagtige opfattelse, at det samme udtryk i princippet skulle have en forskellig betydning, når det anvendes i to forskellige bestemmelser, medmindre der er en specifik forbindelse mellem disse.

88 For det andet er Rettens opfattelse af, at den offentlige interesse, som er knyttet til ex ante-bidragene, er i modstrid med det pågældende instituts mere specifikke interesser, som knytter sig til bidragene til Afviklingsinstansens administrative udgifter, åbenbart fejlagtig. Det er umiddelbart mere relevant at tage hensyn til den omstændighed, at ex ante-bidragene har en tættere tilknytning til det pågældende institut, eftersom de er knyttet til dette instituts risikoprofil.

89 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det tredje anbringende er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

90 Artikel 7, stk. 2, 4 og 5, i delegeret forordning 2017/2361 fastsætter en pro rata-beregning for det individuelle årlige bidrag til Afviklingsinstansens administrative udgifter, når der er foretaget visse ændringer i en enheds eller en concerns status i løbet af året.

91 I den appellerede doms præmis 86 fastslog Retten, at begrebet »ændring af status« som omhandlet i artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 ikke kunne forstås således, at det udelukkende omfattede de tilfælde, der er omfattet af artikel 7 i delegeret forordning 2017/2361, henset til forskellene i disse to retsakters mål og formål.

92 Henset til betragtningerne i denne præmis 86 fremgår det, at ABLV Banks argument om, at Retten med urette pålagde den at etablere en forbindelse mellem artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 og artikel 7 i delegeret forordning 2017/2361, hviler på en urigtig læsning af den appellerede dom, eftersom Retten i den nævnte præmis ikke støttede sig på den manglende forbindelse mellem disse to bestemmelser.

93 ABLV Bank har desuden ikke bestridt Rettens vurdering, hvorefter ex ante-bidragene og bidragene til Afviklingsinstansens administrative udgifter ikke har samme formål.

94 Da denne forskel med hensyn til formål er tilstrækkelig til at begrunde, at de beregnes på grundlag af forskellige og uafhængige metoder, skal det fastslås, at ABLV Bank ikke har godtgjort, at Retten begik en retlig fejl ved at afvise at tage hensyn til artikel 7 i delegeret forordning 2017/2361 med henblik på at fortolke artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63.

95 Følgelig skal det tredje anbringende forkastes som ugrundet.

Om det fjerde anbringende vedrørende en fejlagtig fortolkning og anvendelse af begrebet »uberettiget berigelse«

– Parternes argumenter

- 96 Med sit fjerde anbringende har ABLV Bank anført, at den appellerede doms præmis 92-96 hviler på den fejlagtige opfattelse, at anvendelsen af begrebet »uberettiget berigelse« indebærer, at der alene skal foretages en undersøgelse af den oprindelige begrundelse for betalingen. Der skal derimod i princippet tages hensyn til den senere udvikling, som har konsekvenser for en betalings retmæssighed, hvilket er grunden til, at artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 udelukker, at der tages hensyn til visse ændringer ud fra hensynet til administrativ forenkling.
- 97 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det fjerde anbringende er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 98 I den appellerede doms præmis 94-96 fastslog Retten, at retsgrundlaget for de omhandlede betalinger var artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12 i delegeret forordning 2015/63, hvilket retsgrundlag udelukker delvis tilbagebetaling af ex ante-bidraget for 2018, hvis gyldighed ikke var blevet anfægtet af ABLV Bank.
- 99 Retten har således med henblik på at fastslå, at der foreligger et retsgrundlag for den berigelse af Afviklingsfonden, der følger af opkrævningen og tilbageholdelsen af ABLV Banks ex ante-bidrag for år 2018, udtrykkeligt støttet sig på den omstændighed, at de relevante bestemmelser udelukker tilbagebetaling af dette bidrag i tilfælde af en ændring af det pågældende instituts status i løbet af 2018.
- 100 Det kan derfor ikke lægges til grund, at Retten fandt, at en uberettiget berigelse kunne udelukkes alene af den grund, at dennes oprindelige begrundelse fandtes godtgjort, uden at tage hensyn til, at der forelå et retsgrundlag for at bevare de omhandlede beløb.
- 101 Det følger heraf, at ABLV Banks fjerde anbringende udspringer af en urigtig læsning af den appellerede dom.
- 102 Følgelig skal dette anbringende forkastes som ugrundet.

Om det femte anbringende vedrørende en undladelse af at tage stilling til en ulovlighedsindsigelse

– Parternes argumenter

- 103 Med sit femte anbringende har ABLV Bank gjort gældende, at Retten har undladt at besvare en ulovlighedsindsigelse, der er rejst i punkt 40 i dens svar på Rettens spørgsmål af 12. juni 2020.
- 104 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det femte anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 105 I den appellerede doms præmis 95 konstaterede Retten, at appellants processkrifter ikke indeholdt, hverken explicit eller implicit, nogen ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12 i delegeret forordning 2015/63.
- 106 Eftersom ABLV Bank har gjort gældende, at Retten således har undladt at tage stilling til en ulovlighedsindsigelse, der er fremsat i punkt 40 i dens skriftlige indlæg af 12. juni 2020, bemærkes dels, at formålet med Domstolens efterprøvelse under en appelsag bl.a. er at undersøge, om Retten i tilstrækkelig grad har taget stilling til alle de argumenter, som appellanten har fremført, dels, at anbringendet om Rettens manglende stillingtagen til argumenter fremført i første instans i det væsentlige svarer til påberåbelse af en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der følger af artikel 36 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, der finder anvendelse på Retten i medfør af samme statuts artikel 53, stk. 1, og artikel 117 i Rettens procesreglement (dom af 9.3.2017, *Ellinikos Chrysos mod Kommissionen*, C-100/16 P, EU:C:2017:194, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 107 Begrundelsespligten indebærer ikke, at Retten skal fremkomme med en udtømmende fremstilling og et for et behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, idet Rettens begrundelse således kan fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (dom af 9.3.2017, *Ellinikos Chrysos mod Kommissionen*, C-100/16 P, EU:C:2017:194, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 108 Det fremgår imidlertid, at Retten i den appellerede doms præmis 95 implicit, men nødvendigvis, fastslog, at punkt 40 i appellants indlæg af 12. juni 2020, hvoraf det fremgår, at det ville være ulovligt at fastholde den af Afviklingsinstansen foreslåede fortolkning af artikel 12 i delegeret forordning 2015/63, vedrørte fortolkningen af denne artikel og ikke dens gyldighed, uden derved at foretage en urigtig gengivelse af dette indlæg.
- 109 Følgelig skal det femte anbringende forkastes som ugrundet.

Om det sjette anbringende vedrørende fejl for så vidt angår hensyntagen til Afviklingsinstansens afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03

– *Parternes argumenter*

- 110 Med det sjette anbringende har ABLV Bank gjort gældende, at anvendelsen af reglen om, at en praksis ikke kan ændre de gældende retlige rammer, ikke er hensigtsmæssig i det foreliggende tilfælde. Selv om Afviklingsinstansens afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 kræver, at de betalte ex ante-bidrag skulle tilbagebetales, er det ubestridt, at en sådan tilbagebetaling kun kan finde sted som følge af en ret, der er sikret modtageren af denne tilbagebetaling, og at det ikke er tilladt Afviklingsinstansen at være gavmild.
- 111 Rettens subsidiaire argument vedrørende Afviklingsinstansens afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 er rent semantisk, idet en tilbagebetaling ikke ændrer karakter, fordi den præsenteres som en negativ betalingsordre, eller fordi den forudsætter en matematisk udregning. Det ville desuden være vilkårligt at sondre mellem et fradrag, der anvendes på et bidragsbeløb, og en tilbagebetaling.

112 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det sjette anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

113 I den appellerede doms præmis 98 og 99 fastslog Retten, at ABLV Banks argumenter, der er rettet mod Afviklingsinstansen afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 var uvirksomme, for så vidt som en bestemt praksis fra Afviklingsinstansen ikke kan medføre en ændring af indholdet af de gældende EU-retlige bestemmelser, inden den subsidiært i den appellerede doms præmis 100-102 præciserede, at disse argumenter er ugrundede.

114 Det skal fastslås, at det var med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 98 bemærkede, at en bestemt praksis på området, som følges i en EU-institution, et EU-organ, -kontor eller -agentur, ikke kan fravige de for dem bindende regler og skabe en præcedens, som de er forpligtet til at følge (jf. i denne retning dom af 26.3.1996, Parlamentet mod Rådet, C-271/94, EU:C:1996:133, præmis 24, og af 1.10.2009, Kommissionen mod Rådet, C-370/07, EU:C:2009:590, præmis 54).

115 Det følger heraf, at selv om Afviklingsinstansen i sin afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03 faktisk har anerkendt muligheden for at foretage visse tilbagebetalinger af ex ante-bidrag, kan denne afgørelse ikke rejse tvivl om Rettens fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63.

116 Den omstændighed, at Afviklingsinstansen ikke gyldigt kan være gavmild over for kreditinstitutter, er i denne sammenhæng uden relevans, eftersom det ikke kan antages, at Afviklingsinstansen, da den vedtog afgørelse SRB/ES/SRF/2018/03, fulgte denne regel, og at den desuden fortolkede bestemmelserne i den afledte ret korrekt.

117 Det følger heraf, at appellansens argumentation rettet mod den appellerede doms præmis 98 og 99 skal forkastes som ugrundet.

118 Under disse omstændigheder skal den appellerede doms præmis 100-102 anses for at være overflødige, hvilket indebærer, at den argumentation, hvorved disse præmisser anfægtes, er irrelevant (jf. analogt dom af 18.6.2020, Dovgan mod EUIPO, C-142/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:487, præmis 92 og den deri nævnte retspraksis).

119 Heraf følger, at det sjette anbringende skal forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet.

Om det syvende anbringende vedrørende en fejlagtig fortolkning af artikel 17 i delegeret forordning 2015/63

– *Parternes argumenter*

120 Med sit syvende anbringende har ABLV Bank anført, at Rettens ræsonnement vedrørende artikel 17, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63 er behæftet med en retlig fejl, eftersom den mulighed for at revidere ex ante-bidragene, der er fastsat i denne bestemmelse, viser, at Rettens fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 ikke er korrekt.

121 Afviklingsinstansen har anført, at det syvende anbringende skal afvises eller under alle omstændigheder forkastes som ugrundet. Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 122 Efter i den appellerede doms præmis 105 at have henvist til ordlyden af artikel 17, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63 fastslog Retten i den appellerede doms præmis 107 og 108, at den af appellanten foreslåede fortolkning af disse bestemmelser, hvorefter ethvert bidrag kan gøres til genstand for efterfølgende justeringer, ikke var understøttet af deres ordlyd, og at de ændrede omstændigheder, som appellanten havde påberåbt sig, ikke kunne sammenlignes med de regnskabsmæssige revisioner, der er nævnt i de pågældende bestemmelser.
- 123 Det fremgår, at ABLV Bank med sit syvende anbringende ikke har foreholdt Retten med urette at have forkastet anvendelsen af artikel 17, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63, men at have anlagt en fortolkning af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, der er uforenelig med denne artikel 17, stk. 3 og 4.
- 124 Af de grunde, som er fremført i denne doms præmis 59, kan denne argumentation imidlertid ikke tiltrædes.
- 125 Følgelig skal det syvende anbringende forkastes som ugrundet, uden at det er nødvendigt at vurdere, om dette anbringende kan antages til realitetsbehandling.

Om det ottende anbringende vedrørende fejl for så vidt angår ordningen for uigenkaldelige betalingsforpligtelser

– *Parternes argumenter*

- 126 Med det ottende anbringende har ABLV Bank gjort gældende, at Retten foretog en urigtig gengivelse af ABLV Banks argumentation, for så vidt som appellanten ikke i sine skriftlige indlæg i første instans gjorde gældende, at dens ex ante-bidrag udgjorde uigenkaldelige betalingsforpligtelser.
- 127 Artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 viser imidlertid, at der skal foretages beregninger, når en enhed forlader Afviklingsfonden, og at Rettens fortolkning af forordning nr. 806/2014 følgelig er fejlagtig.
- 128 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det ottende anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 129 Artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 fastsætter, at de uigenkaldelige betalingsforpligtelser for institutter, der ikke længere falder ind under anvendelsesområdet for forordning nr. 806/2014, annulleres, og sikkerhedsstillelse, der dækker disse forpligtelser, tilbagebetales.
- 130 Retten præciserede i den appellerede doms præmis 111, at sådanne forpligtelser er af en anden art end ex ante-bidrag, hvorfor de er underlagt en særlig ordning, som ikke kan anvendes analogt på bidrag som dem, ABLV Bank har betalt.

- 131 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at det fremgår af den appellerede doms præmis 110 og 111, at Retten ikke fandt, at appellanten havde gjort gældende, at ABLV Banks ex ante-bidrag for 2018 bestod af uigenkaldelige betalingsforpligtelser.
- 132 Det skal navnlig fremhæves, at Retten i den nævnte doms præmis 111 udtrykkeligt forkastede muligheden for en »analog« anvendelse af artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81.
- 133 Det følger heraf, at argumentet om en urigtig gengivelse af ABLV Banks skriftlige indlæg i første instans skal forkastes som ugrundet.
- 134 For det andet har appellanten ganske vist med rette gjort gældende, at artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81 indebærer, at et instituts udtræden af SRM kan indebære, at Afviklingsinstansen vedtager visse foranstaltninger vedrørende de ex ante-bidrag, som dette institut har betalt. Appellanten har imidlertid på ingen måde kritiseret Rettens bedømmelse af forskellene mellem de uigenkaldelige betalingsforpligtelser og andre ex ante-bidrag, men har derimod fremhævet, at disse forskelle faktisk foreligger.
- 135 Appellantens argumentation kan under disse omstændigheder ikke gøre det muligt at fastslå, at den appellerede doms præmis 111 er behæftet med en retlig fejl.
- 136 Dette anbringende skal derfor forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet.

Om det niende anbringende vedrørende retlige fejl og manglende stillingtagen for så vidt angår ex ante-bidragene for 2015

– Parternes argumenter

- 137 Med sit niende anbringende har ABLV Bank gjort gældende, at Retten begik flere fejl ved at udtale sig om appellantens argumentation vedrørende ex ante-bidragene for 2015.
- 138 For det første sidestillede Retten med urette disse bidrag med senere bidrag, selv om ex ante-bidragene for 2015 blev opbevaret i hertil dedikerede afsnit, indtil de blev tilbagebetalt til de pågældende institutter.
- 139 For det andet foretog Retten en urigtig fortolkning af artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81.
- 140 Retten tog således ikke hensyn til den omstændighed, at denne bestemmelse ikke foreskrev, at tilbagebetalingen af de omhandlede bidrag skulle ske gradvist over en periode på otte år. I denne sammenhæng kan det ikke tillades, at institutter, der ikke længere skal betale ex ante-bidrag, udelukkes fra at modtage tilbagebetaling, eftersom deres situation i denne henseende er en følge af en uberettiget udsættelse af den fastsatte tilbagebetaling. Det ville være overraskende, at der ikke findes en beregning for at afklare situationen for sådanne institutter, eftersom en beregning ville være fastsat i en sådan situation i artikel 7, stk. 3, i gennemførelsesforordning 2015/81.
- 141 For det tredje henviste Retten med urette til artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, selv om ex ante-bidragene for 2015 ikke var blevet opkrævet i henhold til denne forordning, og de regler, der fandt anvendelse på denne type bidrag, ikke indeholder tilsvarende bestemmelser.

- 142 For det fjerde er det standpunkt, som Retten indtog i forbindelse med undersøgelsen af, om søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, i strid med den holdning, som Retten indtog i forbindelse med den materielle vurdering af ex ante-bidragene for 2015.
- 143 For det femte undlod Retten at anerkende, at den ved at henvise til artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 anerkendte, at spørgsmålet om ændringer, der opstår i løbet af året, er relevant.
- 144 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det niende anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 145 Efter i den appellerede doms præmis 115 og 116 at have bemærket, at ex ante-bidragene for 2015 blev opkrævet af medlemsstaterne og derefter overført til Afviklingsinstansen, fastslog Retten indledningsvis i den appellerede doms præmis 117, at de øvrige ex ante-bidrag efter overførslen lægges sammen i Afviklingsfonden, hvor de smelter sammen.
- 146 Retten anførte dernæst i den appellerede doms præmis 119-127, at artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81 ikke kunne danne grundlag for appellants anmodning om tilbagebetaling. Retten bemærkede i denne henseende, at denne bestemmelse ikke indfører en ret til at opnå tilbagebetaling, og at den alene præciserer den metode, som Afviklingsinstansen skal følge for, i forbindelse med beregningen af ex ante-bidragene, at tage hensyn til ex ante-bidrag for 2015, som medlemsstaterne har overført til Afviklingsinstansen.
- 147 Endelig fandt Retten i den appellerede doms præmis 128, at ex ante-bidragene for 2015 nu på samme måde som de øvrige bidrag var reguleret ved artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014.
- 148 I denne henseende skal det for det første fastslås, at ABLV Banks argumentation ikke gør det muligt at fastslå, at den fortolkning af artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, som Retten anlagde i den appellerede doms præmis 120-127, er behæftet med en retlig fejl.
- 149 Denne bestemmelse fastsætter, at i den indledende periode tager Afviklingsinstansen, når den beregner hvert instituts ex ante-bidrag, hensyn til de ex ante-bidrag, der er opkrævet af medlemsstaterne, og som er overført til Afviklingsfonden, ved at fratække dem i det beløb, som hvert institut skal betale.
- 150 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 120-122, følger det både af ordlyden af artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81 og af formålet med denne gennemførelsesforordning, der består i at præcisere betingelserne for beregning af ex ante-bidrag fra hvert institut til Afviklingsinstansen, at denne bestemmelse ikke kan læses således, at den indfører en ret for hvert institut til at få tilbagebetalt beløbet for ex ante-bidrag opkrævet af medlemsstaterne, som er blevet overført til Afviklingsfonden. Den nævnte bestemmelse begrænser sig således til at fastsætte, at en fradragsret for disse bidrag skal medtages i metoden til beregning af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden.
- 151 Som Retten fremhævede i den appellerede doms præmis 123, kan et institut, der ikke længere skal betale ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, derfor ikke drage fordel af denne fradragsret, eftersom denne beregningsmetode ikke længere finder anvendelse på dette institut.

- 152 Denne fortolkning af artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81 kan ikke anses for at være uforenelig med denne gennemførelsesforordnings artikel 7, stk. 3, for så vidt som denne sidstnævnte bestemmelse, der vedrører den særlige ordning for uigenkaldelige betalingsforpligtelser, hverken har til formål eller til følge at præcisere de regler, der finder anvendelse på ex ante-bidrag opkrævet af medlemsstaterne, som er blevet overført til Afviklingsfonden.
- 153 For så vidt som ABLV Banks argumentation skal forstås således, at den vedrører en uregelmæssighed i Afviklingsinstansens praksis, som bestod i at foretage det fradrag, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, gradvist i løbet af den indledende periode, der er fastsat i forordning nr. 806/2014, skal det for det andet fastslås, at en sådan uregelmæssighed, såfremt den anses for godtgjort, burde have været påberåbt i forhold til de afgørelser, hvorved ex ante-bidragene hvert år blev fastsat, med henblik på at godtgøre, at disse afgørelser var støttet på en beregningsmetode, der var i strid med denne bestemmelse.
- 154 En argumentation, der er baseret på uregelmæssigheden i en sådan praksis, kan derimod ikke godtgøre, at Retten burde have fastslået, at Afviklingsinstansen for at overholde den nævnte bestemmelse i forbindelse med et instituts udtræden af Afviklingsfonden skulle have tilbagebetalt det ex ante-bidrag fra dette institut, der er blevet opkrævet af en medlemsstat, og som er blevet overført til Afviklingsfonden, uden for den årlig beregning af de ex ante-bidrag, som det nævnte institut skylder.
- 155 Det følger heraf, at argumenterne vedrørende uregelmæssigheden af Afviklingsinstansens praksis, som bestod i at foretage det fradrag, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81, gradvist i løbet af den indledende periode, der er fastsat i forordning nr. 806/2014, skal forkastes som irrelevante.
- 156 Eftersom denne forordnings artikel 70, stk. 4, omhandler »de behørigt modtagne bidrag« uden at sondre mellem de ex ante-bidrag, der er blevet opkrævet direkte af Afviklingsinstansen, og de ex ante-bidrag, som medlemsstaterne har overført til denne, kan Retten for det tredje ikke anses for at have begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 128 at fastslå, at denne bestemmelse finder anvendelse på alle de ex ante-bidrag, der er stillet til rådighed for Afviklingsinstansen.
- 157 For det fjerde skal ABLV Banks argumenter om modsigelser mellem Rettens ræsonnement vedrørende ex ante-bidragene for 2015 og andre dele af begrundelsen for den appellerede dom afvises i overensstemmelse med de principper, der er nævnt i denne doms præmis 34, eftersom appellanten ikke klart har præciseret arten af de selvmodsigende begrundelser, som denne ønsker at påberåbe sig.
- 158 Da det følger af ovenstående betragtninger, at Retten med rette har fastslået dels, at artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81 ikke giver ret til tilbagebetaling af de ex ante-bidrag, som medlemsstaterne har opkrævet, og som er blevet overført til Afviklingsfonden, dels, at artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 finder anvendelse på disse bidrag, forekommer det for det femte, at Rettens vurdering, som den har givet udtryk for i den appellerede doms præmis 117 og 128, hvorefter der i Afviklingsfonden ikke sondres mellem disse bidrag og de ex ante-bidrag, der opkræves direkte af Afviklingsinstansen, ikke kan anses for nødvendig for at begrunde den konklusion, som Retten er nået frem til i den appellerede doms præmis 129.

- 159 Da betragtningerne vedrørende denne vurdering følgelig skal anses for overflødige, skal ABLV Banks argumenter, der kritiserer disse betragtninger, forkastes som irrelevante i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 118.
- 160 På baggrund af det ovenstående skal det niende anbringende dels afvises, dels forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet.

Om det tiende anbringende vedrørende retlige fejl ved forkastelsen af det sjette anbringende, der blev fremsat i første instans

– Parternes argumenter

- 161 Med det tiende anbringende har ABLV Bank anført, at Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 134 ff., hvorefter den omtvistede afgørelse ikke tilsidesætter retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, er behæftet med en retlig fejl, eftersom artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, selv hvis det antages, at denne bestemmelse har den betydning, som Retten har tillagt den, ikke kan anses for klar, bl.a. fordi der foreligger tilfælde af tilbagebetaling af ex ante-bidrag.
- 162 Afviklingsinstansen har gjort gældende, at det tiende anbringende skal afvises eller under alle omstændigheder forkastes som ugrundet. Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at anbringendet er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 163 I den appellerede doms præmis 136-138 fandt Retten, at Afviklingsinstansen ikke havde tilsidesat retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Retten begrundede denne vurdering med, at den omtvistede afgørelse var forudsigelig, for så vidt som den var baseret på artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, som er klar og præcis og ikke indeholder nogen undtagelse eller formildende omstændighed.
- 164 Denne vurdering fra Rettens side kan ikke anses for at være behæftet med en retlig fejl, eftersom det, som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 136, og som det er anført i denne doms præmis 54 og 55, fremgår af selve ordlyden af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014, at de behørigt modtagne ex ante-bidrag ikke kan tilbagebetales.
- 165 Selv om appellanten har anført, at Retten har undladt at tage hensyn til EU-retlige bestemmelser, hvorefter Afviklingsinstansen i visse situationer skulle tilbagebetale ex ante-bidrag, skal det i øvrigt bemærkes, at det fremgår af undersøgelsen af det første, det tredje og det syvende til niende anbringende i denne appelsag, at ABLV Banks argumentation vedrørende artikel 17, stk. 3 og 4, i delegeret forordning 2015/63, artikel 7, stk. 3, og artikel 8, stk. 2, i gennemførelsesforordning 2015/81 samt artikel 7 i delegeret forordning 2017/2361 ikke kan godtgøre, at der foreligger en sådan tilbagebetalingspligt.
- 166 Det tiende anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

Om det ellefte anbringende vedrørende retlige fejl ved forkastelsen af det syvende anbringende, der blev fremsat i første instans

– Parternes argumenter

- 167 Med sit ellefte anbringende har ABLV Bank anført, at Retten anlagde en »radikal og ekstrem« fortolkning af de relevante bestemmelser, hvorved den tilsidesatte proportionalitetsprincippet. Retten fandt ligeledes fejlagtigt, at Afviklingsinstansen ikke rådede over en skønsmargen.
- 168 ABLV Bank har i øvrigt anfægtet Rettens afvisning i den appellerede doms præmis 152 af den argumentation, der var fremført i stævningens punkt 23. Appellanten har anført, at denne argumentation var tilstrækkelig præcis til, at den kunne antages til realitetsbehandling, og at det ikke var nødvendigt at foretage en detaljeret analyse af det eksempel, der blev påberåbt til støtte herfor.
- 169 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det ellefte anbringende er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

- 170 I den appellerede doms præmis 142-152 forkastede Retten samtlige argumenter vedrørende proportionalitetsprincippet, som appellanten havde fremført i første instans. Navnlige bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 147 dels, at Afviklingsinstansen ikke rådede over nogen skønsmargen ved anvendelsen af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63, dels, at ABLV Bank ikke havde rejst nogen ulovlighedsindsigelse mod disse bestemmelser.
- 171 Det skal indledningsvis bemærkes, at det følger af betragtningerne vedrørende undersøgelsen af det første og det andet anbringende i denne appel, at Retten med rette fastslog, at Afviklingsinstansen i henhold til artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 var forpligtet til at afvise appellants anmodning om tilbagebetaling. Som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 147, følger det heraf, at Afviklingsinstansen i denne henseende ikke rådede over nogen skønsmargen.
- 172 Under disse omstændigheder var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 147 og 148 fastslog, at Afviklingsinstansens manglende skønsmargen fører til, at den ikke med føje kunne kritiseres for at have tilsidesat proportionalitetsprincippet ved at afvise denne anmodning, medmindre det gøres gældende, at de bestemmelser, der forpligtede Afviklingsinstansen til at træffe afgørelse i denne retning, var ugyldige, fordi de var uforenelige med dette princip.
- 173 Det følger imidlertid af forkastelsen af det femte anbringende i denne appel, at Retten ikke foretog en urigtig gengivelse af de skriftlige indlæg i første instans ved at fastslå, at appellanten ikke havde rejst en sådan ulovlighedsindsigelse.
- 174 Det fremgår derfor, at den begrundelse, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 147, var tilstrækkelig til at begrunde forkastelsen af det syvende anbringende, der blev fremsat i første instans.

175 Følgelig skal ABLV Banks argumenter, der tilsigter at anfægte andre dele af Rettens begrundelse vedrørende forkastelsen af dette syvende anbringende, anses for irrelevante i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 118.

176 Det følger heraf, at det ellefte anbringende skal forkastes som delvis irrelevant, delvis ugrundet.

Om det tolvte anbringende om retlige fejl ved forkastelsen af det ottende og det niende anbringende, der blev fremsat i første instans

– Parternes argumenter

177 Med sit tolvte anbringende har ABLV Bank gjort gældende, at Retten har anvendt grundsætningen *nemo auditur feijlagtig*.

178 Med henblik på at anvende denne grundsætning skal det nemlig ikke afgøres, om artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 er blevet korrekt fortolket af Afviklingsinstansen, men om denne instans selv ulovligt har skabt de betingelser, som den efterfølgende har påberåbt sig. Dette var imidlertid tilfældet i den foreliggende sag, eftersom tabet af appellansens tilladelse var en uundgåelig konsekvens af Afviklingsinstansens afgørelse SRB/EES/2018/09, som overskred denne instans' kompetence og var ulovlig. Afviklingsinstansen kunne ikke påberåbe sig den manglende annullation af denne afgørelse, eftersom den hævder, at dens afgørelser af 23. februar 2018 ikke er undergivet domstolsprøvelse.

179 Vurderingen i den appellerede doms præmis 172, hvorefter Afviklingsinstansens ulovlige handlinger ikke rejser tvivl om lovligheden af den omtvistede afgørelse, svarer desuden til at fratage grundsætningen *nemo auditur enhver betydning*.

180 Retten tog i øvrigt ikke stilling til det niende anbringende fremsat i første instans, som vedrørte den selvmodsigende karakter af den adfærd, der bestod i at udelukke et institut fra en ordning, der dækkede risici, samtidig med at den fastholdt det bidrag, der var fastsat i forhold til instituttets risikoprofil.

181 Afviklingsinstansen og Kommissionen har gjort gældende, at det tolvte anbringende er ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

182 I den appellerede doms præmis 170 fandt Retten, at Afviklingsinstansen ikke kunne foreholdes for nogen form for retsstridig adfærd i det foreliggende tilfælde, eftersom denne havde anvendt artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, 12 i delegeret forordning 2015/63 korrekt. Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 171, at Afviklingsinstansens afgørelse SRB/EES/2018/09 ikke var genstand for sagen i første instans og derfor ikke kunne danne grundlag for en retsstridig adfærd fra Afviklingsinstansens side. I den appellerede doms præmis 172 fandt Retten i øvrigt, at anbringendet om, at Afviklingsinstansens angiveligt selvmodsigende adfærd var uvirksomt, for så vidt som det ikke tilsigtede at anfægte lovligheden af den omtvistede afgørelse.

183 Hvad for det første angår Rettens vurdering af realiteten af ABLV Banks ottende anbringende i første instans skal det ganske vist fastslås, at for så vidt som appellanten med dette anbringende tilsigtede at påberåbe sig den angivelige uregelmæssighed i Afviklingsinstansens afgørelse

SRB/EES/2018/09, var betragtningerne i den appellerede doms præmis 170 vedrørende den omtvistede afgørelses overensstemmelse med artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 og artikel 12, stk. 2, i delegeret forordning 2015/63 irrelevante.

- 184 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 171, kan det med henblik på anvendelsen af grundsætningen *nemo auditur* derimod ikke antages, at Afviklingsinstansens afgørelse SRB/EES/2018/09 var uregelmæssig, når denne ikke har været genstand for et annullationssøgsmål.
- 185 Den af ABLV Bank påberåbte omstændighed, at Afviklingsinstansen er af den opfattelse, at denne afgørelse ikke udgør en bebyrdende retsakt, er irrelevant. Det fremgår således af præmis 66 i dom af 6. maj 2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB (C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369), at det endelige resultat af afviklingsproceduren, hvorunder Afviklingsinstansens afgørelse SRB/EES/2018/09 blev vedtaget, kunne have været genstand for en domstolsprøvelse.
- 186 Hvad for det andet angår ABLV Banks niende anbringende i første instans skal det fremhæves, at argumentet vedrørende undladelsen af at tage stilling til dette anbringende skal forkastes, eftersom Retten udtrykkeligt forkastede dette anbringende i den appellerede doms præmis 172.
- 187 Eftersom denne præmis vedrører et anbringende, der ikke vedrører tilsidesættelse af grundsætningen *nemo auditur*, men Afviklingsinstansens angivelige selvmodsigende adfærd, kan kritikken om, at Retten i den nævnte præmis har anvendt dette princip ukorrekt, desuden ikke tages til følge.
- 188 Følgelig må det tolvte anbringende forkastes som ugrundet.

Om det trettende anbringende vedrørende fejl for så vidt angår den omtvistede afgørelses tilstrækkeligt begrundede karakter

– Parternes argumenter

- 189 Med det trettende anbringende har ABLV Bank anført, at Retten har tilsidesat rækkevidden af begrundelsespligten, idet den fandt, at den omtvistede afgørelses tilstrækkeligt begrundede karakter kunne udledes af anlæggelsen af et søgsmål og af den omstændighed, at Retten fandt, at den var i stand til at træffe afgørelse.
- 190 Den omstændighed, at den omtvistede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet, illustreres af, at Retten flere gange har påberåbt sig forhold, der er eksterne i forhold til denne afgørelse, og af de spørgsmål, som Retten stillede under sagen. Navnlig modsiges den påståede klarhed af artikel 70, stk. 4, i forordning nr. 806/2014 af henvisningen i et af disse spørgsmål til en »tilbagebetaling« og af den omstændighed, at Retten ikke fandt at kunne støtte sig på denne bestemmelses ordlyd.
- 191 Afviklingsinstansen og Kommissionen har anført, at det trettende anbringende er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

- 192 I den appellerede doms præmis 178 fandt Retten, at Afviklingsinstansen i begrundelsen for den omtvistede afgørelse havde specificeret de faktiske og retlige detaljer, der har været af afgørende betydning. Retten fastslog ligeledes, at denne afgørelse havde givet ABLV Bank mulighed for at få kendskab til grundlaget for den nævnte afgørelse og for, at Unionens retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret med hensyn til afgørelsens lovlighed.
- 193 Som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 176, fremgår det af Domstolens faste praksis, at selv om den begrundelse, der kræves i henhold til artikel 296 TEUF, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at den berørte part kan få kendskab til grundlaget for de truffede foranstaltninger, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret, skal en sådan begrundelse imidlertid tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det kræves i denne forbindelse ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område, og navnlig i forhold til den interesse, som retsaktens adressater kan have i begrundelsen (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 122 og den deri nævnte retspraksis).
- 194 Det må konstateres, at Retten i den appellerede doms præmis 178 anvendte de kriterier, der følger af denne faste retspraksis, med henblik på at vurdere, om den omtvistede afgørelse var tilstrækkeligt begrundet. Det var navnlig med rette, at Retten tog hensyn til den omstændighed, at begrundelsen for denne afgørelse havde gjort det muligt for appellanten at forsvare sine rettigheder, og at Unionens retsinstanser kunne efterprøve afgørelsens lovlighed.
- 195 Eftersom det i overensstemmelse med den nævnte faste retspraksis på ingen måde kræves, at begrundelsen for en afgørelse er udtømmende, kan den omstændighed, at Retten i sin argumentation har taget hensyn til forhold, der uddyber denne begrundelse, og til, at den har foretaget en undersøgelse, der skal belyse den nævnte begrundelse, ikke rejse tvivl om Rettens vurdering i den appellerede doms præmis 178.
- 196 Det trettende anbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

Sagsomkostninger

- 197 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.
- 198 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 199 Da Afviklingsinstansen og Kommissionen har nedlagt påstand om, at ABLV Bank tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale de af Afviklingsinstansen og Kommissionen afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) **Appellen forkastes.**
- 2) **ABLV Bank AS, under likvidation, bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) og Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.**

Underskrifter